

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 1312/6, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 A 132/2014 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 A 132/2014 - 45.

Žalobce se žalobou podanou u městského soudu dne 20. 10. 2014 domáhal ochrany proti nečinnosti stěžovatele, když dne 8. 4. 2014 podal odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 21. 3. 2014, č. j. ZCU 006947/2014, které bylo stěžovateli předloženo dne 17. 6. 2014. Stěžovatel však v zákonné lhůtě a ani do dne podání žaloby o tomto odvolání nerozhodl.

Napadeným usnesením městský soud výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. uložil stěžovateli zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 13 342 Kč a výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci ve výši 1000 Kč. Usnesení městský soud odůvodnil tak, že dříve než bylo o žalobě věcně rozhodnuto, žalobce ji podáním došlým městskému soudu dne 10. 11. 2014 vzal výslovně zpět se zdůvodněním, že tak činí v důsledku pozdějšího chování stěžovatele a navrhuje, aby městský soud řízení zastavil a žalobci přiznal vůči stěžovateli náhradu nákladů řízení. Městský soud dále uvedl, že z listin předložených žalobcem zjistil, že stěžovatel rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 21. 3. 2014, č. j. ZCU 006947/2014, vydal [tj. předal

k doručení ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) až dne 21. 10. 2014, tedy po uplynutí lhůt podle § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Žaloba tak podle městského soudu v době svého podání (tj. dne 20. 10. 2014) byla důvodná a k jejímu zpětvzetí došlo v důsledku pozdějšího chování stěžovatele.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá, že městský soud nezjistil skutkový stav věci tak, aby měl postaveno na jisto, zda byl stěžovatel v době podání žaloby nečinný, přičemž svou úvahu, proč žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, blíže neodůvodnil. Skutková podstata, z níž městský soud vychází v napadeném usnesení, nemá oporu v obsahu spisu a městský soud na takto nedostatečně zjištěný skutkový stav také aplikoval nesprávný právní názor, když chování stěžovatele označil za pozdější a z tohoto důvodu přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že v řízení o žádosti žalobce nebyl nečinný, neboť odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obdržel dne 17. 6. 2014 a z důvodu nezbytnosti obstarání dalších podkladů, které byly pro rozhodnutí o odvolání zásadní, stěžovatel dopisem ze dne 21. 7. 2014 vyrozuměl žalobce o prodloužení lhůty o 60 dnů od doručení odvolání dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Stěžovatel dále poukázal na to, že v souladu s § 71 odst. 4 správního řádu lhůty po dobu nezbytnou k opatření údajů dle § 6 odst. 2 správního řádu neběží. Žalobce dále dne 9. 9. 2014 uplatnil opatření proti nečinnosti a stěžovatel proto žalobce přípisem ze dne 18. 9. 2014 informoval o tom, že s ohledem na vyžádané stanovisko od cizozemského orgánu, které stěžovatel dosud neobdržel, není možné o odvolání rozhodnout a že předmětné rozhodnutí bude vydáno do 5. 10. 2014. Stěžovatel však obdržel vyjádření Národního informačního střediska Ruské federace až dne 16. 10. 2014, proto rozhodnutí o odvolání, které žalobce obdržel dne 21. 10. 2014, vydal až dne 17. 10. 2014. Lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená § 71 odst. 3 ve spojení s § 71 odst. 4 správního řádu tedy byla překročena důvodně a stěžovatel nečinný nebyl.

Stěžovatel ve vztahu ke zpětvzetí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 2 Ans 7/2012 – 22, a nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07, poukázal na to, že postup podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemůže být automatický, ale vždy musí být posouzeno, zda byla žaloba na nečinnost správního orgánu opodstatněná. Stěžovatel má v projednávané věci za to, že žalobce nebrojil proti nečinnosti opodstatněně, neboť znal důvody, pro které nebylo o jeho odvolání rozhodnuto, a jeho žaloba proto nemohla být úspěšná a městský soud ji měl jako nedůvodnou zamítnout. Dále stěžovatel namítl: „*Navíc absence meritorního posouzení věci soudem nemůže hovořit pro zastavení řízení.*“ Stěžovatel městskému soudu vytkl, že důvěřoval pouze tomu, co uvedl žalobce ve zpětvzetí žaloby a blíže nezdůvodnil svou úvahu, proč žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

pokračování

Žalobce navrhl, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, a dále uvedl, že kasační stížnost by měla být pro opožděnost odmítnuta, neboť kasační stížností napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 23. 3. 2015 a lhůta k podání kasační stížnosti skončila dne 6. 4. 2015. Kasační stížnost však byla podána až dne 7. 4. 2015. Pro případ odmítnutí kasační stížnosti z důvodu její opožděnosti pak žalobce navrhl, aby mu byla podle § 60 odst. 8 s. ř. s. přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl v první řadě k závěru, že je nesprávný názor žalobce o opožděnosti kasační stížnosti. Žalobci lze jistě přisvědčit v tom, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 23. 3. 2015 a lhůta k podání kasační stížnosti by skončila dne 6. 4. 2015. Žalobce však opomíjí, že dne 6. 4. 2015 byl svátek - Velikonoční pondělí. Lhůta k podání kasační stížnosti tak končila v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. až dne 7. 4. 2015, kdy byla kasační stížnost včas podána.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná a zda není dán důvod k jejímu odmítnutí pro nepřipustnost. Přitom vycházel z následujících skutečností a úvah.

Navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět [§ 37 odst. 4 a § 47 písm. a) s. ř. s.].

Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení je přitom nutno rozumět postup soudu podle § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo v usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v § 60 odst. 1 až 8 téhož zákona.

V judikatuře Nejvyššího správního soudu dříve působila výkladové problémy situace, kdy kasační stížnost směřovala jak do výroku o věci samé, tak do výroku o nákladech řízení. Uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak *umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé*. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je proto aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.

O tento případ se v posuzované věci jedná. Stěžovatel se sice formálně domáhá zrušení napadeného usnesení ve všech jeho výrocích, ale podstata jeho kasačních námitek a jádro jejich argumentace směřuje výlučně proti výroku II. usnesení městského soudu o náhradě nákladů řízení. Relevantními věcnými námitkami stěžovatel nijak nenapadá výrok usnesení městského soudu o zastavení řízení, natož o vrácení soudního poplatku žalobci. Za situace, kdy k zastavení řízení došlo z důvodu zpětvzetí žaloby, je argumentace stěžovatele: *„Podaná žaloba nemohla být úspěšná a Městský soud v Praze ji měl jako nedůvodnou zamítnout. Navíc absence meritorního posouzení věci soudem nemůže hovořit pro zastavení řízení.“* vnitřně rozporná a neuchopitelná, neboť podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Soud tedy nemá možnost volby, zda řízení zastaví nebo věc meritorně posoudí, ale musí řízení zastavit vždy, došlo-li k zpětvzetí návrhu [s výjimkou uvedenou v § 47 písm. a) větou za středníkem, s. ř. s., která

na projednávanou věc nedopadá]. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nijak nenapadá závěr městského soudu o zpětvzetí návrhu (žaloby), netvrdí, že by k tomuto úkonu ze strany žalobce nedošlo, popř. jej učinil někdo jiný než žalobce nebo, že by fyzická osoba, která za něj tento úkon fakticky učinila, nebyla oprávněná za něj jednat apod. Za tohoto stavu tedy Nejvyšší správní soud dovodil, že uvedená „námitka“ nemohla být ani vznesena *bona fide*, není proto možné ani hovořit o reálně existující relevantní námitce proti výroku napadeného usnesení o zastavení řízení, ani o vážně míněné vůli stěžovatele tento výrok kasační stížností vůbec napadnout. Na základě právě uvedeného nelze tedy dojít k jinému závěru, než že stěžovatel svou kasační stížností napadá výlučně výrok o náhradě nákladů řízení, k čemuž směřují veškeré jeho existující relevantní námitky, a výrok usnesení městského soudu o zastavení řízení (a o vrácení soudního poplatku žalobci) napadá pouze formálně ve snaze dosáhnout tímto způsobem fakticky pouze přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení.

V nyní projednávané věci tedy kasační stížnost nenapadá výrok I. napadeného usnesení, kterým bylo řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zastaveno (ani výrok III. o vrácení soudního poplatku žalobci), ale pouze akcesorický výrok o náhradě nákladů řízení.

Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost odmítnout jakožto návrh, který je podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřipustný, aniž by se věcně námitkami stěžovatele proti výroku o náhradě nákladů řízení zabýval (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 5 Ans 1/2013 – 15).

O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zdejší soud s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřipustnost nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. V této souvislosti pro úplnost zdejší soud uvádí, že v projednávané věci neshledal ve smyslu § 60 odst. 8 s. ř. s. důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mohl přiznat žalobci vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, když argumentace žalobce o opožděnosti kasační stížnosti nebyla přílehlavá a k odmítnutí kasační stížnosti došlo z jiného důvodu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu